

obert, però aquesta avantatge és perd definitivament amb la creixença (DEGENHARDT).»

Pertocant al cervell, la disparitat és també molt notable. En l'home, està col·locat en la part prominent i és ensems la part més desenrotllada de la testa. La raó és òbvia, puix constituint el cervell l'orgue principal de la vida animal, o sia de les sensacions, ha d'esdevenir l'instrument noble i adequat d'una ànima intel·ligent. En el simi, pel contrari, la part sobressortint i ensems més desenvolupada són les mandíbules, com a l'ogre més apropiat a llurs funcions purament bestials, condensades en l'instint de conservació de l'individu. Així la naturalesa l'ha dotat amb les mandíbules d'un bon orgue de trituració per viure i d'una formidable defensa contra els atacs de llurs enemics.

El cervell de l'home és extraordinàriament voluminós i pesat, ensems que d'una construcció sumament delicada. Es calcula el pes del cervell d'un europeu, en un promig de 1,450 a 1,500 grams en els homes i de 1,350 a 1,400 en les dones. El promig resulta inferior en les altres races arribant al mínimum en la raça negra. Aquest mínimum no vol dir, però ni de bon troç, igualtat en el volum ni en el pes del cervell d'un negre amb el del simi, puix cal notar, que, àdhuc l'home més petit, té el cervell notablement més gros i pesant que el del simi més perfecte. Un infant recent nat adés posseeix el doble de volum cerebral que una gorila adulta.

El mateix podem dir de l'embrió humà comparat amb el del simi. No hi ha entre ambdós embrions tantes semblances com hom vol fer veure, car s'hi troben diferències específiques. Segons els darwinistes: «l'embrió humà en els primers períodes de la gestació és del tot semblant als dels altres animals; després, a mida que es va desenvolupant, va també evolucionant gradualment de les espècies més inferiors a les superiors, fins que esdevé a la seva forma pròpia, on ja es pot observar que es va plasmanant el futur individu humà. Adhuc en aquesta última fase evolutiva, l'embrió humà conté manta semblança amb l'embrió del simi».

A primera vista podem assegurar que aquesta evolució embrional, passant per totes les formes fins a esdevinir a la pròpia, és pura fantasia, és una afirmació feta a graç i a plaer. Per contra, els més eminents fisiòlegs, (Flourens, Müller, Bischoff), ho neguen. Altres fisiòlegs (no menys savis, (Fredault, Milne-Edwards), afirmen que entre els embrions de disintia espècie ni tant solament hi ha semblança perfecta. I encara, suposant, concedint en la part externa i observable aquesta semblança perfecta, es dessemblen forçosament quan a llur misteriosa activitat interna. Cal tenir en compte que en el vivent i més palpablement en l'embrió, és la part més essencial, puix és l'única immutable, car la forma externa varia, més no el principi actiu. Aquesta dessemblança dels embrions